

Farkas Lili, Ariana És Farkas József

Ezt az apósom, Balogh Albert fényképezte. Én vagyok a képen a feleségemmel [Farkas Lili] és kisleányunkkal [Farkas Ariana] az apósoméék lakásában Kolozsváron, 1964-ben. A feleségem Balogh Lili volt, és most Farkas Lili, 1935-ben született. Ők echte kolozsváriak, az Émile Zola utca 9. szám alatt laktak. Én kiküldetésben voltam Kolozsvárt -- abban az időben Bukarestben dolgoztam --, ott felkerestem a nővéremet is, és mikor indultam, hogy jöjjenek vissza Bukarestbe, azt mondja a nővérem: 'Állj meg, hogy mutassak be egy édes kislányt.' A leendőbeli feleségem a volt Metropolban dolgozott, ott volt az ICRTI -- Intreprinderea Comertului cu Ridicata pentru Textile si Încaltaminte [Textil- és Cipő-nagykereskedelmi Vállalat] --, ahol könyvelő volt. A nővérem is valami hasonló vállalatnak dolgozott, ugyancsak az angró textilipart könyvelte, úgy ismerték ők egymást. És kimentünk a Horea utca felé, a nővérem az Uránián innen, a Dácia utcában dolgozott, és épp akkor volt kenyerért a leány, a feleségem. Leállította, és be lettünk mutatva. Tartottuk a kapcsolatot, 1956. márciusban eljegyeztem, és május tizenkilencedikén megesküdünk. A mi esketésünk kizárólag polgári volt. Nem volt semmi nézeteltérés a szülők között se, hogy az egyik ráerőszakolta volna a másikra a vallását, és evvel le is zártuk ezt a dolgot. Elmentünk Kolozsvárt a városházára, ott volt a városháza, ahol most van a prefektúra, akkor még kellett két tanú. És utána az anyósoméék egyik szomszédasszonya átadta az ő apartamentjüket, és ott volt egy ebéd, a család volt ott, nekem egy barátom és a páromnak egy barátja. Összesen voltunk vagy harmincötön, akkor nem volt az a parádé a borítékokkal, meg nem tudom, mi [Farkas József a nászajándékra utal. -- A szerk.]. A leányom, Ariana 1961 szilveszter éjszakáján született. Egy jó barátom felesége volt a Stancában az írnok, és az mondta: 'Te, hallgass, én beírom a lányodat 1962. január elsejére, hogy legyen egy évvel fiatalabb.' És úgy van beírva, hogy 1962. január elsején született. A lányunkat, mikor született, az anyósoméék megkeresztelték vagy egy katolikus templomban, vagy egy református templomban -- most nem esküszöm meg, melyikben, de sose csináltam belőle

problémát. Mert az apósom, úgy emlékszem, hogy katolikus volt, és az anyósom református, de ez se volt probléma sose nálunk. Mikor kicsi volt, magyarul beszéltünk vele, és mikor járt iskolába, én vele románul, és a volt menyasszonyom, a mostani feleségem csak magyarul, főleg, hogy respektálja a nagyanyját, az anyósomékat. De a lányom felnevelkedett a mi családjunkban, és én hálát adok az Istennek, hogy úgy nevelkedett, hogy benne több zsidóság van, mondjuk, mint bennem. Röviden mondjuk úgy, hogy én nem vagyok egy harcos. Amit tudok, megcsinállok, csendben, mutyiban, de a lányom harcos. És harcolt a zsidóságért is. Amit tudtam, tanítottam én is neki, megvettem neki mindig az évi zsidó naptárt románra fordítva, abban mindig voltak függelékek, ahol még volt egy csomó minden, és ő azt tanulta. Kolozsváron végezte a gépészmérnöki szakot a Politechnikán, és ott járt a zsidó hitközséghez, járt a kórushoz, ott is tanították őket, tagja volt a kolozsvári dalárdának, amit Halmos Katalin vezetett.